

**NIKOMU NELZE VĚŘIT.
THRILLER, KTERÝ VÁM NEDÁ SPÁT.**

PROROKOVA ZIMA

HÅKAN ÖSTLUNDH

 PROROKOVA ZIMA

© Håkan Östlundh 2018
by Agreement with Grand Agency.

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Kateřina Duchoňová, 2020
Cover © Kreatika s. r. o., 2020
© DOBROVSKÝ s. r. o., 2020

ISBN 978-80-7642-748-8 (pdf)

**PROROKOVA
ZIMA**

HÅKAN ÖSTLUNDH

VENDETA

Lékař v bílém plášti a modrém nemocničním úboru sedí mírně opřený dozadu na kancelářské židli s lokty na tmavých opěradlech a rukama položenýma přes sebe. Vládne se usmívá, celkově z něj vyzařuje klid a spokojenost, jako by ta záležitost s nádorem nebyla vlastně nic, čím by se měl znepokojovat.

Elias pozoruje tlusté, klobásovité prsty Görana Gilberta a snaží se přesvědčit sám sebe, že chirurgická zručnost vychází spíš ze šikovnosti a znalostí než z velikosti rukou. Jeho mozek nebudou ohmatávat tyhle prsty, ale spíš nástroje, které budou držet. Ale stejně.

„Takže chci hlavně zdůraznit, že nemáte rakovinu,“ říká Göran Gilbert. „V pravém slova smyslu to ani není nádor, i když používáme tento termín. Vysvětlil jsem vám to jasně?“

Eliasovi je terminologie jasná, ale nemůže říct, že by ho to uklidnilo. Má v mozku rostoucí cizí objekt. To není vůbec dobrý pocit, a jak přesně se tomu lékařská věda rozhodne říkat, není to hlavní, kam směřují jeho myšlenky. V tuto chvíli je pro něj vůbec těžké myslet. Jako by už nádor převzal kontrolu nad jeho mozkiem a ochromil ho. Jen s vynaložením toho nejvyššího úsilí se mu daří dát dohromady úsečné odpovědi na lékařovy otázky.

„Takový meningeom...“

Už to přišlo, název nemoci, další termín. V jeho hlavě se rozsvítí neonový nápis MENINGEOM. Slovo, které hned tak nezapomene. Nezní to dobře, je to podobné slovu maligní, i když to právě podle Görana Gilberta není.

„Roste nezávisle na okolní tkáni a nevytváří žádné metastázy,“ pokračuje doktor. „Není to nic, co by nás mělo

znepokojoval. Musíme jen tento malý útvar, který jsme právě identifikovali, hlídat.“

Elias šel k lékaři po chřipce, po které se ho držela chronická bolest hlavy a zvláštní změny sluchu v levém uchu. Ne že by slyšel hůř, ale někdy vnímal zvuky hrozně nahlas, jako by někdo otočil kolečkem hlasitosti, a někdy je vnímal výrazněji a detailněji než obvykle.

Tyto příznaky ho spíš rozčilovaly, než znepokojovaly a představoval si, že to bude něco, co spraví výplach uší nebo přinejhorším antibiotika. Když ale viděl, jak každodenní nuda ve tváři lékaře na praxi ustoupila před zamýšleným zaujetím, začal mít podezření, že to nebude tak jednoduché.

Dostal žádanku a prošel si CT vyšetřením a nyní seděl před neurochirurgem ve Fakultní nemocnici v Uppsale.

Eliasovi je dvacet čtyři let, brzy dokončí magisterské studium a budou mu vrtat díru do lebky, aby mu odstranili nádor, který není rakovinový a který v pravém slova smyslu ani nádor není. Nelíbí se mu, že medicína zřejmě používá několik řečí. Co to má vlastně v hlavě, když by se to mělo rozebrat podrobněji?

„Samotný nádor není ten problém, problém je, že se nachází tam, kde se nachází,“ říká Göran Gilbert.

„Na špatném místě?“ vysouká ze sebe Elias.

„Nachází se v hlavě. To mám na mysli.“

Doktor poupraví svůj úsměv.

„Aha.“

„Kdyby byl na noze, mohli by vám ho na klinice odstranit za deset minut.“

„Ale nádor na mozku se těžko bude nacházet na noze.“

Göran Gilbert se hlasitě zasměje, rozpojí ruce a ukáže na Eliase jedním ze svých tlustých prstů.

„To je neobvyklé, to připouštím.“

Znovu se zklidní a vezme do ruky propisku, která leží na stole.

„Po dnešních vyšetřeních toho budeme doufejme vědět víc. Co se týče tohoto typu meningeomu, obvykle s ním neděláme nic, dokud nemusíme. Hlídáme nádor a sledujeme příznaky, ale pokud se cítíte dobře, není žádný důvod operovat. Vy už jste sice nějaké příznaky zaznamenal, ale ty mohou být dočasné, to se teprve ukáže.“

„Takže co bude teď?“

„Dnes provedeme magnetickou rezonanci a já se vám ozvu, až budu mít výsledky. Kdybyste zaznamenal další nebo přetrvávající příznaky, určitě se zastavte u nás na klinice. V pořádku?“

Ne, to není ani trochu v pořádku.

„Asi ano,“ odpoví.

Göran Gilbert vstane a natáhne k němu ruku. Je měkká a teplá. Možná ani není zase tak velká, když se to tak vezme, není o moc větší než Eliasova.

O necelou hodinu později odemkne Elias zámek na kole, které stojí ve stojanu před klinikou.

Je zima a půda je pokrytá sněhem, který mu křupe pod botami, když vede kolo směrem k ulici Daga Hammarskjölda. Propuštěn na svobodu z tunelu magnetické rezonance a s nemocnicí za zády nemůže uvěřit tomu, co mu doktor řekl.

Od mazové zátky k nádoru na mozku, jak se to stalo? Výsledky třeba ukážou, že jde o něco úplně jiného, technická chyba, něco, co narušilo předchozí rentgenové vyšetření, stín na tabuli, který tam neměl být. A i kdyby se ukázalo, že to je takový benigní ne-nádor bez rakovinových buněk, tak s ním může určitě existovat, až dokud nezemře, někdy ve věku sedmdesáti osmi let.

Shrne ze sedadla tenkou vrstvou ledu, nasedne a jede domů do svého podnájmu ve čtvrti Luthagen. Jeho nohy mu připadají cizí a slabé, pohybují se na pedálech, aniž by věděl jak.

V bytě na ulici Tiundagatan je prázdkno. Směs poděděného majetku a nábytku z IKEA v obývacím pokoji je zaválena učebnicemi a popsanými papíry. Elias vejde dovnitř v botách a posadí se do nepoddajného ušáku. Najede si v mobilu na seznam oblíbených kontaktů, jeho palec váhá nad kontaktem *Táta*. Co mu má říct? Ahoj, mám na mozku nádor, ale to nevdá, není to rakovina?

Z té představy se mu zhoupne podlaha pod nohama. Když to poví tátovi, už se nebude moct schovávat. Bude to opravdové. Elias má nádor na mozku.

Vlna černých myšlenek ho přiměje stisknout mobil tak silně, až mu zbělají klouby.

Má v hlavě nádor.

Budou ho operovat na neurochirurgii.

Vyvrtají mu díru do lebky.

Teď to udělá. Klikne na obrazovku. Ví přesně, jaký hlas jeho táta bude mít. Vyrovnaný, ale ustaraný, otázky budou konkrétní a určitým způsobem náročné. Získal od lékařů veškeré informace, které mohl? Jaký je postup? Bude moci pokračovat ve studiu?

Signály vyzvánějí, ale nikdo neodpovídá. Hovor se přesune do hlasové schránky.

Leden v Sarajevu. Žlutohnědá mlha nad městem. Kouř z dřevěného paliva, hnědého uhlí, nafty a starých pneumatik stále leží pod studenou vrstvou vzduchu mezi kopci. V nejlepším případě s vůní kadidla, v nejhorším případě štiplavý, ve kterém se těžko dýchá.

Ylva si zimní atmosféru města uvědomuje jen okrajově, je plně soustředěná sama na sebe a na muže pod sebou. Pokaždé když klesá dolů na něj, pokaždé když zalapá po dechu, ztrácí se čím dál hlouběji tam, kde už není možné určit rozdíl mezi bolestí a rozkoší. Vyzařuje to zevnitř jejího těla, s chvěním se to přesouvá jejími pažemi a nohama, něžně ji to ochlazuje a drsně spaluje, až po chodidla a konečky prstů. Andersovy ruce na jejích bocích ji stahují dolů k němu. Ylva se zvedá, odtahuje se a on ji znovu tiskne zpět, drsněji, rychleji, dokud ji nezlomí a ona klesá na něj s nesouhlasným výkřikem.

Pomalou se k nim vrací realita všedního dne – štiplavý kouř se mísí s pachy jejich těl a pohlaví. Klimatizace vydechuje vlahý vzduch na jejich nahá těla. Nikdy není zticha, ale ona už si na ten zvuk po čtyřech nocích zvykla. Přejede rukou po Andersově hrudi, dolů po straně a hledá prohlubně mezi žebry, tam prsty nechá ležet.

„Tohle není moc dobrý nápad,“ řekne, ale doopravdy chce říct pravý opak.

Anders se usměje a řekne to, co si ona nechala pro sebe.

„Ale stejně tu jsme. Musí to něco znamenat.“

I ona by se na to chtěla dívat z té pozitivní stránky, říct, že je to tak i pro ni, že to znamená víc než cokoli jiného za hodně dlouhou dobu. Ale ona není v té správné pozici,

takže mlčí. Nejen kvůli jejich vzájemnému postavení. Musí svoje city udržet pod pokličkou, protože tohle pro ni skončí s největší pravděpodobností jenom špatně.

Takže se na něj jen usměje.

On je ženatý, ona je jeho nadřizená.

To není dobré.

Brzy to budou čtyři měsíce, ale tohle je poprvé, co spolu spali na služební cestě. Propocené prostěradlo zmuchlané v nohou postele, do večere nahoře na střešním podlaží hotelu zbývá hodina.

„Měl by ses už obléct,“ řekne.

Anders se na ni laškovně přehoupne, nosem se dotýká špičky jejího nosu.

„Říkáš to jako moje šéfka, nebo jako...“

„Jako tvoje šéfka,“ přeruší ho.

Nechce slyšet slovo milenka, odstrčí ho a posadí se na posteli.

„Jsi tak krutá,“ řekne Anders.

„Jsem rozumná a nechci, aby tě někdo zahlédl, jak se plížíš z mého pokoje s neupraveným oblečením tři minuty před večerí.“

„S neupraveným oblečením,“ směje se on. „To zní trochu...“

„To je fuk, jak to zní. Tak honem, ať se stihneš osprchovat a převléct.“

Anders se posune na okraj postele a začne sbírat své věci poházené po podlaze.

„Tak snad Kjell nestojí za dveřma a nečíhá kukátkem,“ zašklebí se, když si natahuje spodky.

To Kjell neudělá. Ylva je z nich jediná, kdo má pokoj na této chodbě. Jinak by nikdy takhle neriskovala.

Anders se obleče, zastrčí si košili a opráší sako. Dokonce si nasadí kravatu a vytáhne hřebínek, kterým si párkrát přejeđe po vlasech. Poté rozhodí ruce, jako by stál před publikem, a podívá se na ni tím svým temným, intenzivním

pohledem, při kterém má Ylva vždycky pocit, že jí vidí přímo do hlavy.

„No?“

„Schváleno.“

„Nic víc?“

„Jdi už.“

„O.K., uvidíme se nahoře.“

Podívá se ven kukátkem přesně tak, jak tvrdil, že to bude dělat jejich kolega. Tmavě modrý oblek se napíná na jeho ramenou a učesané vlasy mu sahají až k límečku. V tu chvíli by ho chtěla zavolat zase k sobě, ale je příliš rozumná a praktická, a než vůbec stihne zavolat ahoj, dveře se za ním zavřou. Ylva zpozoruje aktovku z hnědočervené kůže, která zůstala stát na psacím stole. Vyskočí z postele, popadne ji, ale přede dveřmi se zarazí, nemůže vyběhnout na chodbu bez oblečení. Na Sarajevo už padla tma. Sníh nahoře na kopcích, odkud srbská děla a minomety za války bombardovaly město, slabě svítí v měsíčním světle. Po klikatých cestách se pohybují malé světelné body.

Ylva postaví aktovku do skříně a zavře dveře. Nechce, aby tu stála a něco prozradila v případě, že by na ni zaklepal někdo z jejích spolupracovníků.

V zrcadle v koupelně zahlédne své lednově bledé tělo, vlez do sprchy a otočí kohoutkem. Zatímco se myje a masíruje si do vlasů šampon, prochází si v hlavě návštěvu v terénu a schůze za posledních pár dní. Když si o několik minut později zabalí vlasy do ručníku a tělo do osušky, má v hlavě připravený neoficiální program večerní schůze. Namaluje se, vytáhne si ze skříně oblečení a zahlédne Andersovu aktovku, kterou tam schovala.

„Jsi nějaký bledý. Bylo to včera na Snerkes náročné?“

Amanda si vyzuje šněrovací boty v obýváku a položí si bundu na jedno ze starých babičkovských křesel. Všechny pokoje v bytě slouží Amandě jako šatník.

„Tak nějak,“ odpoví.

Elias bydlí s Amandou a Holgerem už dva a půl roku. S Amandou se zná už od gymplu, krátce spolu chodili ve druháku, ale vlastně o sebe doopravdy neměli zájem. Tak se z nich stali přátelé.

„Budu dělat puttanesku, dáš si?“ zeptá se ho.

„Ne, dík.“

„O.K.“

Pokračuje do kuchyně. Její vlasy po ramena září směsicí černé a kaštanové. Nabarvené a upravené. Amanda moc neutráci za oblečení, nemá peníze na utrácení. Ale vlasy jsou důležité.

„Udělám toho dost i pro tebe. Když nebudeš chtít, dám si to zítra na oběd,“ zavolá na něj.

„Díky.“

Elias se nespolehá na ujištění Görana Gilberta, že všechno bude dobré. Přesně tak to bylo, když onemocněla jeho máma. Nejdřív nebyl žádný důvod k obavám, ale stejně chtěli udělat pár testů, aby vyloučili vážnější nemoci. Když už nemohli popírat, že je něco špatně, řekli, že to ale bude v pořádku. Rakovina už dávno neznamená rozsudek smrti, většina těch, kteří onemocní, se znovu uzdraví a způsoby léčby se stále zlepšují a jsou účinnější. Tohle od nich slyšel celou dobu, až dokud jí nepíchli jehlu s kapačkou morfinu, aby zmírnili bolesti posledních týdnů v hospici.

„Jak to dopadne?“ zeptal se Gilberta.

„Dopadne?“

„No, když to bude dál růst.“

„Potom to bude problematické,“ snažil se z toho vykroutit doktor.

„Jakým způsobem?“

„Když budeme vycházet z toho, že nádor celou dobu roste, což není samozřejmé, a nebudete se léčit, potom to může skončit smrtí,“ připustil nakonec.

Ale spěšně dodal:

„Ale to se ve vašem případě nestane. Když bude potřeba, odstraníme ho. To je všechno.“

Elias poslední hodinu strávil hledáním nádorů mozku na internetu, všech možných typů. On má primární nádor mozku, který roste v mozkové bláně, meningeom. Je pravda, že je nezhoubný, to Gilbert netvrdil jen proto, aby ho uklidnil. Elias zaznamenal dva z možných příznaků – bolest hlavy a zvláštní zvukové vjemy. Bolest hlavy samozřejmě není nějak zvlášť specifická, tou může člověk trpět ze stovky různých důvodů. Pochopil, že to byla ta věc se sluchem, která přivedla lékaře na klinice na stopu. Další výraznější příznaky jsou závratě, dvojí vidění, ochrnutí, epileptické záchvaty, změny chování, zhoršená schopnost reakce a zhoršená paměť. Nebo jinými slovy – postupně se zhoršuje schopnost myslet a hýbat se, dokud z člověka není jen vegetující kus balíku.

Ne, nemá hlad, je mu na zvracení. To je mimo jiné také jeden z příznaků. Těžko říct, co je horší, představa, že si bude muset lehnout na operační stůl ve špitále a nechat si otevřít lebku, nebo žít a pozorovat na sobě příznaky tak dlouho, až bude operace nevyhnutelná. A co když se to nikdy nestane – celá věčnost falešných poplachů. Nezdřevěněla mu teď noha? Nevidí trochu rozmazaně? Je to nádorem, nebo je načase pořídit si brýle? Zase si zapomněl vzít poznámky, je to nádorem, nebo je jen roztržitý?

Většina meningeomů se dá snadno odstranit. Pokud je nelze odstranit úplně, aniž by vzniklo riziko poškození okolní mozkové tkáně, existují další způsoby léčby, jako jsou ozařování nebo chemoterapie.

Potom jsou tu takové, které jsou na opravdu špatném místě. V extrémně neobvyklých případech jedinou možností, jak se k nádoru dostat, je odstranění obličeje a naříznutí lebky v místě očních důlků.

Někde v těch místech přestal číst.

Cestou výtahem nahoru v Ylvině těle stále ještě doznívá setkání s Andersem. Uvědomuje si, že se musí ovládat, aby se na něj nedívala moc zamilovaně nebo aby se nerozzářila pokaždé, když se na ni podívá.

Dveře výtahu se rozjedou do stran a ona vstoupí na střešní podlaží hotelu. Kolegové už stojí ve skupince u baru, všichni kromě Anderse. Kjell, administrátor balkánské jednotky, gestikuluje rukou, ve které drží brýle s kostěnými obroučkami, nejspíš vytáhl před úředníky z ambasády nějakou historku z Gruzie. Vlasy má nahoře sepnuté do malého ohonu.

Kromě Kjella je tu Kristian Wigg, prošedivělý zástupce Rady pro mezinárodní rozvoj, vysoký a hubený s menším pivním bříškem, Anna Kroonová, švédská administrátorka pro mezinárodní rozvoj, která se směje jako racek a která porušuje všechny diplomatické protokoly, a nakonec Anni na místní kolegyně, Vesna Butovičová, s níž se Ylva poprvé setkala na této cestě.

V jídelně vytvořili z béžovo-růžových ubrousků válečky a postavili je na talíře na stole prostřeném ve stejném odstínu béžovo-růžové. Bezduchý mezinárodní hotelový standard, tolik vzdálený neformální oslavě, na kterou byli pozváni při návštěvě v terénu v Mostaru včera večer. Vykročí směrem ke kolegům a zároveň se střetne pohledem s vrchní číšnicí, ženou s vlasy zapletenými do černého copu, který jí splývá po zádech na bílé halence.

Dřív než Ylva ujde půlku své trasy, nadzvedne ji neviditelná síla do vzduchu a bezohledně ji odmrští přes celou místnost.

Teprve o několik vteřin později, když se plazí po čtyřech, k ní dorazí ten hlasitý výbuch a otřesy celé budovy. Spíš si na to pamatuje, než že by to prožila. Vzhledne a setká se s vyděšenými pohledy. Proč leží na zemi jen ona?

Ylva pohlédne na číšnici, která hledí k baru a kuchyni, možná doufá, že jí někdo dá nějaké znamení nebo jasné potvrzení, jak se má zachovat. Barman se zarazil uprostřed pohybu, v jedné ruce utěrku a v druhé sklenici na whisky, ze které se chystal vyleštit fleky po uschnutí.

Za oknem stoupá hustý černý kouř a alarm spustí bolesťivý kovový pokřik. Výtahem, který má stále dveře otevřené dokořán, kouř proniká do místnosti. To, co ji odhodilo, musela být tlaková vlna z výtahové šachty.

Ylva se postaví na nohy, musí jednat ona, když to nedělá nikdo jiný.

„Musíme ven,“ řekne anglicky.

„Ano,“ řekne číšnice, „musíme opustit budovu.“

A v tu ránu je celá restaurace v pohybu. Číšnice se vzpamatuje a vybaví si instrukce, které dostala během požárního cvičení před pár lety:

„Nepoužívejte výtahy,“ volá. „Běžte po schodech. Žádné výtahy.“

Zbytečná informace, vzhledem k tomu, že z výtahové šachty vychází kouř.

Dál se nedostane, protože příběhnu pracovníci ostraHy a začnou vykřikovat příkazy, střídavě bosensky a anglicky. Jeden z nich má samopal pověšený na popruhu přes rameno. Druhý se postaví k východu a směřuje lidi pryč od výtahů, ale také od schodišť, chce, aby použili chodbu napravo.

Hosté křičí a běží směrem, kam ukazuje ostraHa. Někdo zakopne na vysokých podpatcích, ztratí se z dohledu, ale s něčí pomocí se znovu zvedá na nohy.

Ylva vidí zděšené pohledy svých podřízených, panika ještě zdaleka nepominula.

„Kde je Anders?“ řekne zničenohic.

Nikdo neodpoví.

Ylva nechá jít ostatní napřed. Prochází kolem ní Vesna, Kristian, Anna... Má pocit, jako by padala z obrovské výšky dolů vstříc jisté smrti.

Když ji míjí Kjell, popadne ji za paži a táhne ji s sebou.

„Kde je Anders?“ opakuje znovu.

„Poslal SMS, že jde dolů na recepci.“

„A proč?“

„To nevím. Pojď už.“

Táhne ji dál. Ona se bez přestání otáčí v naději, že tam najednou Anders bude.

Za doprovodu požárního alarmu, který jim vřeští do uší, se posouvají dlouhou chodbou dál. Ylva si rukou zakrývá nos a pusou před štiplavým zápachem kouře smíseným s jakýmsi ostřejším, chemickým zápachem. Pět nebo šest hostů restaurace, číšnice a ozbrojený hlídač jdou v těsném závěsu.

Pokračují malým špinavým schodištěm, Ylva za sebou slyší hlasy, kterým nerozumí, těla se tlačí jedno na druhé. Klopýtne, padá dolů po schodech, ale na poslední chvíli se chytí zábradlí. Nestíhá se postavit, musí pokračovat, aby do ní znovu nestrčili. Nějak se jí ale stejně podaří sundat si boty a pokračuje dál v punčocháčích.

Sejdou do přízemí, ven dveřmi do velké hotelové kavárny Wiener café, kde leží rozházené židle a stoly a na podlaze rozbité křišťálové lustry. Kouř je tady hustší, pálí v hrudi, těžko se dýchá. Jediné světlo vychází z pouličních lamp venku a z ostrého reflektoru přede dveřmi, kterými právě prošli. Ylva se dívá směrem k recepci – další kouř, popelavé sutiny, ze stropu visí plastové kabely elektrického vedení. To, co zbylo z protipožárních trysek, drží požár pod kontrolou, ale nedokáže jej uhasit.

Chystal se jít na recepci.

Anders. Kde je Anders?

Hlasy zepředu i zezadu je popohánějí kupředu. Ovane jí náhlá zima a čerstvý vzduch a najednou je venku z budovy.

Dvě vysoké pouliční lampy osvětlují prostranství mezi hotelem a Ferhadovou mešitou, asfalt pod Ylvinými chodidly je ledový. Něco jí zaduní za zády. Pracovníci ostrahy se otočí za tím zvukem a pozvednou zbraně.

Ve městě není žádný sníh, ale teplota je pod nulou. Přesto jí naskočí pot po celém těle. Mělo by se jí ulevit, že je venku, ale dokáže myslet jen na to, co právě viděla. Recepce rozmetanou na prach. Zničenou, hořící, doutnající.

Na dvůr se přirítí policejní auto a civilní džíp. Jeden ze sekuriťáků se podívá na Ylva a pobídne ji směrem k džípu.

„Swedish Embassy? Yes.“

Ylva přikývne a všichni kličkují mezi kalužemi směrem k vozidlu. Ona se chystá nastoupit otevřenými zadními dveřmi, když vtom se zarazí.

„Nemůžeme tady nechat Anderse,“ řekne anglicky. „Anders Krantz, zůstal uvnitř.“

Ukáže směrem k hotelu a udělá několik kroků směrem ke dveřím, které stojí otevřené za nimi.

„Ze švédské ambasády nás bylo šest. Jeden z nás ještě zůstal tam uvnitř. Anders Krantz. Myslím, že se mohl vyskytovat na recepci.“ Udělá dalších pár kroků směrem ke dveřím, ale sekuriťák ji zadrží.

„Můžete se po něm podívat?“

„Už děláme, co můžeme. Prosím, posaďte se do džípu.“

„Ale nemůžeme odsud odjet bez Anderse.“

Ylva to nechce vzdát, staví se na odpor znovu a znovu a sekuriťák ji přes její protesty strčí do džípu.

Všichni se vejdou na dvě sedadla vzadu. Dokonce zbývá místo navíc. Šesté místo. Příslušník ochranky se posadí dopředu, vedle řidiče.

Dveře se s prásknutím zavřou, a když se auto prudce rozjede, Ylva to zatlačí do sedadla. Jako první jede policejní vůz s rozsvíceným modrým světlem a za doprovodu vyjících sirén. Pokud se Anders vyskytoval na recepci, pak je to zlé. Okolí recepčního pultu vypadalo víceméně srovnané se zemí.

Ale klidně ještě mohl být ve svém pokoji nebo mohl být ve výtahu a jet nahoru. Co když je uvězněn v té hořící budově?

Ylva vytáhne svůj telefon. Jak to, že ji ještě nenapadlo mu zkusit zavolat?

„Kam to jedeme?“ zeptá se Kjell.

Sekuriťák se na ně otočí, ale na otázku neodpoví.

„Žádné mobilní telefony,“ řekne.

„Prosím?“ řekne Kjell.

„Žádné mobilní telefony,“ zopakuje on. „Bezpečnostní opatření. Kvůli lokalizaci mobilu, víte.“

„Musím zavolat našemu kolegovi, který zůstal v hotelu,“ říká Ylva. Už zmáčkla volání, vidí na displeji „vytáčení“.

„Vypněte si mobilní telefony, a to hned,“ řekne sekuriťák ostrým hlasem.

Ylva vnímá, jak ostatní vytahují své mobily a dělají, co jim nařizuje, zatímco ona dál zírá na displej. Proč se hovor nespojuje? To nemůže ta zasraná sarajevská mobilní síť projednou spojit jeden jediný hovor, když je to skutečně potřeba?

„Teď hned,“ říká sekuriťák.

Tentokrát se obrací přímo na Ylvu.

„Trvám na tom,“ říká.

„To já taky.“

Copak nechápe, že jejich kolega se pohřešuje? To je na prvním místě.

„Nemůžete nám říkat, co máme nebo nemáme dělat,“ říká mu. To není tak docela pravda. Kjell a Anders nemají status diplomata, zatímco Ylva a personál ambasády ho mají. Ale teď jde o Ylvu a její telefon.

Sekuriťák k ní natáhne svou velkou, mozolovitou ruku.

„Dejte mi ho, prosím.“

„Cože?“

„Jde o vaši vlastní bezpečnost.“

„Asi bychom měli udělat, co říká,“ poznamená Kristian Wigg anglicky.

Sedí vtěsnaný úplně vzadu, mírně shrbený pod střechou džípu. Pořád je tak zkurveně diplomatický. Nechápe snad, že ona nemůže vést tenhle boj, když není na její straně? To ona šéfuje téhle skupině, ne on.

V Ylvě to vře, chce se bránit, nechce slyšet, že nemůže udělat nic a že policie a záchranáři už dělají, co můžou, ale umoudří se dřív, než stihne vybuchnout.

Sekurifák jí sebere mobil z ruky. Ona mu to dovolí a ostatní mu předají ty svoje. Ylva mu dá Andersovo číslo, aby se mu pokusil zavolat on sám nebo někdo jiný.

On se k ní otočí zády se svou kořistí na klíně. Ylva hledí okénkem ven. Kodrcají se přes dlážděné náměstí, až se ocitnou na ulici Maršála Tita.

„Kam jedeme?“ zeptá se.

Ani teď nikdo neodpovídá.

„Musela to být bomba,“ řekne Kjellovi, který sedí vedle ní.

Kjell si povolí kravatu a rozepne si první knoflík na košili.

„Nebo to třeba byla nehoda. Výbuch plynu?“

„Všechna ta bezpečnostní opatření vypadají spíš na to, že to nehoda nebyla,“ řekne Kjell.

Auto se natočí zešikma, když přejíždí do jiného pruhu a následně odbočí doprava. Ylvu to na okamžik přitiskne na Kjella, potom se přidrží úchyty nad dveřmi.

„Ale copak by už mohli stihnout vyvodit nějaké závěry? Není to jen standardní postup?“

Kjell si přejede rukou po vlasech, po spánku mu sjede kapička potu.

„Proč šel dolů na recepci zrovna ve chvíli, kdy jsme měli večeri?“ řekne jí. „Tomu nerozumím.“

„Hotel,“ řekne sekurifák.

„To byla odpověď?“ obrátí se Kjell na Ylvu.

Přímo před nimi po pravé straně stojí legendární Holiday Inn, který změnil majitele a teď se jmenuje jen Holiday. Bylo by ironické, kdyby byli na cestě sem, do hlavní základny světových médií a jiných návštěvníků během období

obléhání. Přední strana hotelu byla na dostřel odstřelovačů a minometů, ale na zadní straně otevřený vstup a pokoje.

Ne, jedou kolem hotelu Holiday rychle dál a pokračují dalších pět set metrů. Džíp zabrzdí u hotelu, před jehož vchodem stojí dva ozbrojení pracovníci ostrahy a vojenské vozidlo. Ze zbraní, které se odrážejí do tmy, se Ylvě dělá špatně. Mohla být exploze v hotelu něco víc než jen ojedinělý incident, počátek něčeho většího?

Sekuriťák se opatrně vykloní ven výtahovými dveřmi, nakoukne doprava, potom doleva, vykročí ven na světle zelenou chodbu a pokyne Ylvě, aby ho následovala.

Nechá ji jít první, podél tmavě hnědých dveří se stou-pajícími čísly. Pod chodidly v punčocháčích cítí Ylva drsný povrch koberce. V každé ruce drží jednu botu. Chtěla by mít boty, ve kterých by mohla utéct, boty, ve kterých by mohla běžet jako o život. To, že její klopýtání po úzkém schodišti neskončilo katastrofálně, byla čirá náhoda.

Sekuriťák otevře dveře pokoje číslo 657 a rozsvítí uvnitř. Po krátké prohlídce jí předá kartu od pokoje.

„Zůstaňte ve svém pokoji.“

Dveře se za ním zabouchnou a ona zůstane o samotě.

Ylva hledí na malou mosaznou krytku kukátka, která je pootočená do strany, jde k němu a vyhlédne na chodbu. Žáda sekuriťáka se vzdalují směrem doleva. Proč je v tomhle poschodí jen ona? Kam zmizel Kjell?

Chvíli zůstane stát a čeká, jestli nepřivedou na stejnou chodbu někoho z kolegů, ale není jí úplně jasné, jestli zaměstnanci ambasády budou také ubytovaní v hotelu nebo jestli je pošlou domů. Když se nestane nic, nechá toho, pootočí krytku přes kukátko, zvažuje, jestli nezatáhnout bezpečnostní řetízek, ale nechá ho být.

Na obou nohou se jí udělala oka. Stáhne punčocháče dolů, vyhodí je do odpadu pod psacím stolem a rozhlédne se po svém kufru, ale uvědomí si, že tu samozřejmě není. Všechny její věci zůstaly v tom druhém hotelu – oblečení, punčocháče, kosmetika, boty vhodné k útěku.

„Do hajzlu.“

Nadávkou z ní vypadne spolu s povzdychnutím.

Musí zavolat velvyslankyni. A kontaktovat někoho ze SIDy.

Ylvě se třese ruka, když nadzvedne hnědé sluchátko a poprosí recepční, aby ji spojila. Vyzvánění, které se ozývá, ji na chvíli uklidní, ale zatímco čeká, až to někdo zvedne, začnou se jí v hlavě vynořovat otázky. Čím má začít? Andersem? Výbuchem? Není toho moc, co by o tom, co se stalo, dokázala říct. Vlastně ani neví, kde se nachází teď, tak začne listovat v informační složce hotelu, aby našla jeho adresu.

Do sluchátka se dál ozývá vyzvánění. Proč to nezvedá? Nakonec to Ylva musí vzdát a zavěsí. Kam jinam by měla zavolat? Všechna telefonní čísla má v mobilu. Ale pak si vzpomene, že si v nějakém vzácném jasnozřivém okamžiku poznamenala číslo na tísňovou linku ministerstva vnitra a číslo na SIDu, Švédskou instituci pro mezinárodní rozvoj, na lísteček, který si zasunula do vnitřní kapsy kabelky. Najde ho mezi balíčkem žvýkaček a starým lístkem do kina.

Ylva znovu zvedne telefon a hledí na lísteček, zatímco netrpělivě čeká na spojení. Několikrát zmáčkne vidlici, bez výsledku.

Zavěsí sluchátko, počká pět minut, opět jej zvedne. Linka je hluchá.

Rozhlédne se po svých botách. Musí jít dolů na recepci. Kam si dala ty boty? Podívá se na své holé nohy, na zmučlané punčocháče v odpadkovém koši.

Dolů na recepci.

Znovu zvedne sluchátko. Nic. Praští s ním zpět do vidlice a posadí se na fialový přehoz postele se vzorem z tuhého stříbrného brokátu. Anders, co se stalo s Andersem? A proč by měla sedět zavřená v hotelovém pokoji? Ylva se zhroutí na posteli a položí si hlavu do dlaní. Je Anders mrtvý? Zraněný? Odvezli ho do nemocnice?

Jdi už. Proč by tohle mělo být to poslední, co mu řekla? To nemohla na chvíli povolit zábrany a říct mu, co pro ni

znamená? Ylva cítí, že se každou chvílí zlomí a dá volný průchod slzám, ale opět se přinutí je zadržet.

Vyzkouší telefon, ale ten je stejně němý jako předtím. Musí jít dolů. Je jí jedno, že jí řekli, aby zůstala v pokoji.

Nasadí si pravou botu na bolavou holou nohu a vtom někdo zaklepe na dveře. Dvě silná zabušení. Než stačí odpovědět, otevře dveře muž, kterého ještě neviděla. Má na sobě černé kalhoty a šedé sportovní sako s červeným popruhem přes hrud. Má s sebou její opotřebovaný kufr Victorinox a hnědočervenou aktovku. Bez jediného slova vejde do pokoje a postaví zavazadla na zavazadlovou polici.

„Nefunguje mi telefon,“ řekne Ylva anglicky a ukáže na hnědý přístroj na psacím stole za sebou.

On se široce usměje, ale neodpoví.

„Musím si zavolat, musím kontaktovat ambasádu. Je důležité, abych kontaktovala švédskou ambasádu.“

On povzbudivě poplácá její kufr.

„Můžu sejít dolů na recepci a zavolat si? Můj telefon nefunguje.“

Zvedne sluchátko a drží ho před sebou, ukazuje na něj celou rukou, vybízí ho k odpovědi.

„Nefunguje.“

On s úsměvem zakroučí hlavou a odstrčí si pramen vlasů z čela.

„Neopouštět místnost. Ambasáda byla kontaktována.“

„Ale...“

Muž rychle vycouvá z místnosti a zabouchne za sebou dveře.

Ylva zůstane stát se svou nedokončenou větou na jazyku. Kontaktována? Kým? O čem je informovali? Musí sejít dolů. Nehodlá se vzdát, dokud se jí nepodaří si zatelefonovat.

Ale nejdřív se musí převléct, teď když dostala svoje věci. Kalhoty a jiné boty. Natáhne se po kufru, ale zarazí se před Andersovou aktovkou. Položí ruku na hebkou kůži.

Samozřejmě si mysleli, že je její.

Před několika hodinami se jí zapomenutá aktovka zdála jako komplikace, teď jako nevědomý důkaz lásky. Že se u ní Anders cítil tak moc jako doma, i když to doma byl jen hotelový pokoj, že se nijak zvlášť nesnažil myslet na to, jestli má všechny své věci. Doma, v pohodě, v bezpečí. Nemůže si pomoci, odemkne zámek a nahlédne dovnitř. Laptop v ochranném obalu, zápisník, kniha, několik složek a volné listy. Najednou jako by do ní uhodilo – nebylo to tak, že jel dolů na recepci, protože si myslel, že si zapomněl aktovku tam? Mohla ho zachránit, kdyby na sebe rychle hodila bílý hotelový froté župan a vyběhla za ním jen bosky po koberci na chodbě? Zastihla by ho až u výtahů, kde se chodby vzájemně křížují. *Andersi, tvoje aktovka!* A v tu chvíli se ve dveřích svého pokoje objeví Kjell. Byla by to pro něj naprosto očividná situace. Ale kdyby to udělala, nemusel by jet Anders dolů. Hnali by ho pryč ze střešního podlaží spolu s ostatními, neroztrhala by ho bomba, neuvízl by ve výtahu a neudusil se kouřem, neutrhlo by mu to nohu...

Nebo kdyby mu jen napsala zprávu.

Třeba si jen vyběhl koupit cigarety nebo noviny a teď ji nemůže najít, protože museli odevzdat telefony jako nějaká parta neposlušných pubertáků.

Nesmyslné úvahy.

Jdi už.

V prsou ji zabolí. Proč sakra nejde zavolat z tohoto telefonu. Ylva zvedne sluchátko a poslouchá. Nic. Praští s ním do vidlice.

Zhluboka se nadechne, odsune Andersovu aktovku, položí svůj kufr a otevře ho. Zdá se, že je tam všechno – halenky a saka, které měla pověšené ve skříni, brožovanou vazbu knihy *Dvě sestry* od Åsne Seierstadové a věci, které měla vybalené z kosmetické taštičky.

Převlékne se do černých kalhot a svých červených tenisek New Balance, podívá se kukátkem na chodbu. Prázdno.

Opatrně otevře dveře a vyplíží se ven. Než za sebou nechá dveře zaklapnout, zkontroluje, že má v kapse kartu od pokoje.

Znovu se jí udělá na zvracení – sekuritáči před hotelem, těžce ozbrojení. Na malou chvíli zaváhá, ale poté zmáčkne tlačítko k přivolání výtahu. Připomene si, jakou nese odpovědnost, vytáhne z kabelky svůj pas.

Tiché cinknutí a dveře výtahu se otevrou do stran. Ona tiskne svůj pas stále pevněji. Výtah je prázdný. Nastoupí do něj a zmáčkne přízemí, žaludek se jí mírně nadzvedne z toho rychlého poklesu dolů, potom výtah zastaví a ona bezděčně udělá mírné pukrle.

Namíří si to k recepci, podrážky tenisek jsou na holé kamenné podlaze neslyšné. Muž v zeleném saku a s upravenými krátkými vlasy k ní vzhledne a přivítá ji úsměvem.

„Dobrý večer, co pro vás můžeme udělat?“

Ona ho také pozdraví a položí pravou ruku s pasem na pult, aby byl dobře vidět.

„Snažila jsem se telefonovat ze svého pokoje, ale telefon je rozbitý. Je tady dole nějaký telefon, který můžu použít?“

Recepční zamrká, poté se usměje ještě o něco víc.

„Máme zrovna problém s telefonním spojením.“

Dělá se jí stále víc špatně. Co když je to tak zlé? Státní převrat nebo válečný stav a telefonní spojení jsou přerušena?

„Potřebuji si zavolat do Švédska, je to velice důležité. Vyslala mě sem švédská vláda.“

Ukáže na slovo *diplomatique* dole na pase.

„Musím si zavolat do Švédska.“

Recepční vykulí oči a rozhlédne se do všech stran, než odpoví.

„Ujišťuji vás, že děláme, co můžeme, abychom zprovoznilí...“

Než větu dokončí, ozve se ostré zvonění telefonu z kanceláře za recepcí. Ylva se na muže mile usměje.

„Zdá se, že spojení už zase funguje.“

Recepční několikrát zamrká, přesune po pultu nějaké papíry, několikrát se pokouší o úsměv, ale marně.

„Jistě. Malý moment.“

Zvedne sluchátko, naťuká telefonní číslo, zdá se, že jde o interní číslo, a ihned se dočká odpovědi. Hovor netrvá ani půl minuty. Zavěsí sluchátko.

„Malý moment.“

„Opravdu si potřebuji vyřídit tento hovor.“

Za ní se ozve hlas:

„Dobrý večer?“

Ona se otočí a zvedne hlavu k svalnatému muži v bílé košili a v obleku, tmavě modrém, ne v tmavě zelené barvě naznačující příslušnost k tomuto hotelu. Všimne si bílého flíčku v hnědé duhovce jeho pravého oka. Muž se neusmívá a jeho oči za bifokálními brýlemi působí unaveně.

„Dobrý večer. Byla bych vám velmi vděčná, kdybyste mi pomohl zatelefonovat si do Švédska.“

Znovu spustí svou historku o tom, že ji vyslala vláda, a předloží svůj pas. Muž, který se nepředstavil, k ní natáhne svých pět širokých prstů. Ona mu podá pas, který zmizí v jeho širokých rukou, stane se z něj hračka, která nikdy doopravdy neplatila.

On v něm tiše zalistuje, pak se podívá na recepčního a řekne něco bosensky. Recepční ukáže směrem ke kanceláři, zatímco odpovídá. Chvíli se spolu dohadují. Nakonec ji mávnutím vybidne směrem k recepčnímu, který postaví na pult telefon. Ylva se natáhne po telefonu, ale muž zvedne do vzduchu její pas jako stopku.

Položí její pas na pult, přitáhne si telefon k sobě a vytočí číslo. Následuje tlumený, úsečný rozhovor. Recepční se krčí a natahuje uši. Muž v modrém obleku zvedne pas, předčítá do telefonu nějaký údaj.

Zavěsí sluchátko, předá jí zpět její pas a oběma rukama na telefonu symbolicky posune telefon o deset centimetrů jejím směrem.

„Prosím. Jeden hovor, poté se musíte vrátit do svého pokoje.“

Ylva už se vzdala myšlenky, že by se mohla dovolat vel-vyslankyni, místo toho volá na bezpečnostní oddělení SIDy. Tiše se modlí, aby to zvedla. A to se stane, už po dvou zazvoněních.

„Sofia Nordinová.“

„Ahoj, Sofie, tady Ylva. Bylo tu...“

Ylvě se zastře hlas. Několikrát zakašle, aby se toho zbavila.

„Jsi teď v Sarajevu, že?“ řekne Sofia.

„Hm.“

„Stalo se něco?“

Zvonění odněkud z dálky, tiše vyzvánějící signál, houpavá melodie.

Ztichne, ale začne nanovo. Elias otevře oči a mžourá do tmy na svítící oranžovou plochu.

To zvonění je jeho mobil. Stále ještě leží na konferenčním stolku v obýváku. Podaří se mu zaostřit pohled a z oranžové plochy se stane ciferník jeho budíku. Kdo mu může volat o půl čtvrté ráno?

Překvapuje ho, že se mu nakonec podařilo usnout. Bylo něco po druhé, když obrázek odříznutého obličeje konečně vybledl.

Mobil zatvrzele vyzvání dál. On se obrátí na záda a hledí do tmy. Musí vstát a zvednout to, než zvonění probudí ostatní. Odstrčí příkrývku a přinutí se postavit nohy na podlahu. Ale už je pozdě.

Otevrou se dveře, kroky na podlaze, poté dvakrát silně zaklepání na jeho dveře.

„Eliasi, jsi tam?“

Je to Amanda.

„Jo,“ zašeptá on, neví jistě, jestli je to slyšet.

Dveře zaskřípou v pantech. Je příliš velká tma na to, aby Amandu viděl.

Natáhne se k nočnímu stolku a rozsvítí lampičku. Amanda k němu dojde s jeho mobilem v natažené ruce. Na displeji svítí nápis „Mari-Louise.“

„Macecha,“ sykne Amanda.

Předá mu telefon a okamžitě odchází.

Prsty, v nichž drží telefon, má ztuhlé a chladné. Posadí se na okraji postele, teď už docela probuzený. Jeho tep se

úplně zpomalí, někde tam, kde mu končí hrudní koš, silné bušení, které cítí po celém těle. Nemůže být moc důvodů, aby mu Mari-Louise volala v tuhle noční hodinu.

„Haló, tady Elias.“

Teď už cítí chlad po celém těle, ztuhlý jako moře v provincii, když je celé pokryté ledem a leskne se jako zrcadlo.

„Eliasi, tady je Mari-Louise.“

Její hlas zní bolestně, zlomeně. Elias tiše sedí s okrajem mobilu u ucha, zatímco se ona pokouší sebrat. Slyší, jak Amanda v kuchyni pouští vodu, vstane, přehodí přes sebe příkrývku a strčí do dveří, které nechala pootevřenou.

„Jde o tvého tátu,“ zachraptí Mari-Louise nakonec. „Jde o Anderse.“

Mari-Louise zmlkne. Elias hned pochopí, co se mu snaží říct. Nohy mu ochabnou. Sesune se na židli u psacího stolu a opře si čelo o Zygmunta Baumana, kterého si mají projít na zítřejším semináři.

Je z něj teď sirotek? Dvacet čtyři let a samotný na světě. Čeká, ale když nic nepřichází, musí se zeptat:

„Co se stalo?“

„Já přesně nevím. V hotelu došlo k výbuchu a... a...“

Podívá se na červenou židli u okna, na které tvoří jeho oblečení neforemnou kupu. Dvě černé ponožky na zemi o kus dál.

„Výbuchu? Bomba?“

„Zdá se, že to nevědí jistě. Říkají, že se pohřešuje. Nemůžou ho najít.“

„Kdo to říká?“

„Volali ze SIDY.“

„Kdo?“

„Neznám ji. Nevzpomínám si, ale zapsala jsem si jméno. Když vydržíš...“

„Kašli na to. Co přesně říkali? Nemohl přece jenom tak zmizet?“

„Může být zraněný, mohli ho odvézt do nemocnice. Vyšetřuje se to.“

„Takže není...“

„Ne. Nevědí vlastně, co se stalo.“

Elias vstane a opře se jednou rukou o psací stůl. Takže to nebude tak zlé, jak si původně myslel. Výbuch a zmizení je dost zlé, ale zdá se, že je ještě naživu.

Musí zjistit, co se stalo, slyšet to na vlastní uši, ne skrz Mari-Louisin zmatený filtr.

„Přijedu domů.“

„Jo, dobře,“ řekne Mari-Louise. „Bylo by moc fajn, kdybys mohl přijet.“

Do Eliasova ucha pronikne přidušené vzlyknutí.

„Sednu na první vlak.“

Sníh tančí dokola kolem vlaku, který jede Uppsalskou rovinou, a usazuje se podél okrajů okna, černého průzoru ven do lednové noci. Je to starý typ vlaku. Elias se posadil do vagonu uprostřed, který je rozdělený na malá kupé.

Když měl skoro za sebou poslední úsek ulice Dragarbrunnsgatan, po které spěchal s tvářemi ošlehanými zimou a vlácel tašku, do níž spěšně naházela oblečení a knihy, uviděl před sebou tátu. Vidí ho před sebou pořád. Špinavě blond vlasy, které si nechal narůst trochu delší než na ježka, aby se mu trochu vlnily. Vřelý pohled, který měl vždycky, často přísný, ale nikdy krutý nebo povýšený. Táta byl Eliasovi oporou, když zemřela máma, on víc než kdo jiný. To bylo Eliasovi osmnáct. Zdálo se, že ten den udělal velký a jasný krok do dospělosti a zanechal zbytky pubertální zbednělosti za sebou.

„Proroku!“

Vysoká postava v béžovém vlněném kabátu a v šedozeleňé vlněné čepici stojí ve dveřích, trhavě se pohupuje do rytmu s nepravidelným pohybem vlaku. Na čepici se mu třpytí krystalky sněhu.

Proroku mu nikdo neřekl od doby gymplu a ani tehdy to neslyšel zvláště často. Elias si nedokáže vybavit, kdo je ten kluk, který se před ním kymácí do stran, ale zdá se, že jsou stejně staří. Musí to být nějaký bývalý spolužák nebo někdo, kdo chodil na stejnou školu.

„Proroku. Sakra, to už je let.“

Sveze se na sedadlo naproti, blíž k uličce, na zem mezi nohy si položí černou plátěnou tašku přes rameno a zasměje se.

„Ty mě nepoznáváš?“

Začalo to tak, že se jich pan učitel zeptal, jestli znají význam svého jména, to bylo na podzim v páté třídě. Někteří to nevěděli vůbec, jiní měli nějakou krátkou odpověď, svatá, krásná, vítěz, ale Elias vytáhl celý příběh ze Starého zákona, který mu předtím vyprávěl táta. O tom, jak Eliáš, tehdejší jediný Boží prorok, vyzval Baalovy proroky, aby dokázali Boží existenci. Eliášovi se podařilo to, co se jiným nepodařilo, a nechal zabít čtyři sta padesát Baalových proroků.

Byla to spíš jeho snaživost než ten příběh, co způsobilo, že spolužáci zavětrili krev. Elias mluvil příliš dlouho, ukázal, že toho ví nějak hodně o prastaré historce z Bible, a krom toho byl tak trapný, když si myslel, že to má něco společného s ním.

Prorok nebyla žádná lichotka. Nikdo nedostane lichotivou přezdívku se dvěma r, to vyžaduje mnohem zlomyslnější energii, aby se někomu chtělo tohle vyslovovat blahosklonným tónem, znovu a znovu, tři školní roky po sobě.

Na druhém stupni to postupně vyšumělo. Na gymplu začal přezdívku používat sám, když psal příspěvky do školního on-line magazínu a jako smyšlená osoba na Facebooku. Byl to jeho způsob, jak to jméno dobýt, přivlastnit si jej. Něco jako zjednání nápravy. Na krátkou dobu bylo jméno znovu vzkříšeno pro malý okruh lidí, vyslovováno s určitým koketním obdivem. Nebylo to skutečné, ale Eliasovi se to líbilo. Poté jméno upadlo v zapomnění.

„Ty vážně nemáš ani páru. Přiznej to.“

„Ne, to tedy nemám,“ řekne Elias útočně.

Sedadlo je prázdné. Nevěřicně hledí na tmavě hnědou koženku a pak se rozhlédne kolem sebe po vagonu. V ostatních kupé se nad opěradly tyčí hlavy cestujících, ale žádná nemá vlněnou čepici. Vlak uhání zimní nocí dál.

Musel na chvíli usnout a tohle se mu zdálo. Vlezlý, skoro živý sen, ale bylo to jediné vysvětlení.

O čtyřicet minut později jde ze Stockholmského hlavního nádraží přímo k řadě čekajících černých taxíků. Žádná fronta, v tuhle hodinu. Nechá řidiče, aby mu vzal tašku, posadí se na zadní sedadlo a řekne mu, aby ho vzal na adresu Karlbergsvägen 40. Taxametr svítí do tmy a auto se připojí k provozu na ulici Vasagatan.

Obavy z diagnózy na neurochirurgii byly prozatím odsunuty, čekají na svůj čas skryté v pozadí. Jednu bolest vystřídal druhá. Bosna a Hercegovina, země, kde nikdy nebyl. Když probíhala válka v Jugoslávii, zdála se tak komplikovaná a nepochopitelná, ale teď se z ní stal jen učebnicový příklad toho, jak se dá lži a manipulací probudit dřímající nacionalismus a postavit sousedy proti sobě.

Táta byl ve většině zemí Balkánu, Blízkého východu, Severní Afriky a Střední Asie, také v několika zemích jižně od Sahary, a to mnohokrát, ale Elias by si nikdy nemyslel, že je to nebezpečné. Dokonce ani když táta cestoval na Blízký východ, neměl o něj zvláštní obavy.

A teď výbuch. Co to může znamenat? Poranění od střepů, ustřelené chodidlo? Celá noha?

Elias zaplatí taxi, vejde do vchodu domu, který má nahoře do kamenného oblouku vytesán letopočet devatenáct set sedm. Vyjede výtahem do čtvrtého poschodí, ale když stojí přede dveřmi, nemůže najít svůj klíč. Zmáčkne tlačítko zvonku. Ten zvuk je pro něj stále cizí.

Když mu táta řekl, že budou s Mari-Louise bydlet spolu, zdálo se mu to nejdřív jako zrada, jako by táta chtěl vymazat vzpomínky na mámu. Ale Mari-Louise jeho odpor zlomila docela brzy a nyní spolu povětšinou vycházejí dobře. S nevlastním bratrem Markusem je to výrazně těžší.

Otevřou se dveře.

„Eliasi.“

Mari-Louise je bledá, oči má zarudlé, vlasy neučesané a kolem ramen má přehozený tlustý bílý vlněný svetr.

Natáhne k němu ruce a přitáhne ho k sobě. Ten krátký pohled na ni předtím, než ho obejmě, je Mari-Louise, kterou nikdy dřív neviděl. Její obvykle jasný pohled není zaostřený, jako by se dívala skrz něj nebo jako by neviděla vůbec, uzavřená sama v sobě. Její tělo v jeho náručí se zatřese a ona se zhluboka sípavě nadechne. Elias ji opatrně pohladí po zádech.

„Máš nějaké novinky?“

Ona zavrtí hlavou.

„Ale je to ve zprávách.“

„Co? Co říkali?“

„Je to docela krátké.“

Mari-Louise se odtáhne a Elias stáhne ruce zpět.

„V rádiu,“ pokračuje. „Nezmiňovali žádná jména. Výbuch v hotelu v Sarajevu. Podle informací ministerstva zahraničních věcí byl možná zraněn jeden švédský občan. Asi tak.“

„Neřekli nic o tom výbuchu? Co to bylo? Byla to bomba, nehoda nebo...“

„Ne, o tom nic.“

Mari-Louise zavře dveře, posune tašku dál do předsíně. Ve všech místnostech se svítí. V jídelně, v obývacím pokoji, v těsné, nemoderní kuchyni, v tátově a Mari-Louisině ložnici.

Je to velký byt. Mari-Louise v něm bydlela dvanáct let a pak se táta rozhodl prodat svůj dům ze šedesátých let v Tyresö a nastěhovat se do bytu s vysokými stropy. Od té doby uběhly čtyři roky.

„Postel máš povlečenou,“ říká Mari-Louise, „ale nevím, jak je to dlouho. Radši vytáhnu čisté povlečení. Zůstaneš tady, nebo ne?“

„Zůstanu,“ říká Elias, „ale tím se teď nezabývej, to je v pohodě.“

„Ne, jistěže, jen jsem chtěla... Pověs si bundu.“

Rychle se ohlédne.

„Proč se nám neozvou? Přece musejí vědět, že jsme jako na jehlách. To je... nelidské.“

Přiloží si dlaň na oči a začne potlačovaně, křečovitě brečet.

„Nebreč.“

Elias přistoupí o krok blíž, krátce zaváhá, ale poté ji přitáhne k sobě, stejně jako to Mari-Louise udělala před chvílí s ním. Ona pláče dál. Má od ní mokré rameno.

„To, že nevědí, kde je, musí být přece pozitivní zpráva,“ řekne on. „Určitě to znamená, že ho odvezli do nemocnice a oni ještě nezjistili, do které.“

„Panebože, v Sarajevu. To si umím představit, jakou tam mají asi zdravotní péči.“

Elias zůstane stát a ještě chvíli ji objímá, ale poté couvne. Nikdy dřív si nebyli takhle fyzicky blízko. Jistě, obejmou se na pozdrav, ale ne takhle. Je to divný pocit, obzvlášť když táta není doma, když je táta možná...

„Proč nám nepodávají žádné zprávy?“

Dnes je skutečně jako vyměněná. Zmatená, působí staře, takhle o ní Elias nikdy dřív neuvažoval. Musí Mari-Louise posadit na židli a převzít velení. Ví, že to dokáže, ale nepůjde to bez boje. Někde hluboko uvnitř cítí, jak ho to táhne dolů, jak touží se jen zavřít ve svém pokoji a brečet.

Svlékne si modrou zimní bundu a hodí ji na svou tašku.

„Kdo to byl, kdo ti volal? Našla jsi to číslo?“

„Jo, jasně, mám to u telefonu,“ říká Mari-Louise.

Jde napřed skrz obývací pokoj ke spíži vedle kuchyně. Telefon stojí na trojnohém stolku vzadu v rohu.

Mari-Louise se natáhne pro bloček, který leží vedle klasičského telefonu s tlačítky. Stolek se zhoupne. Je z jejich domu v Tyresö a viklal se vždycky.

„Tady.“

Podá mu bloček. Její písmo je ledabylé, ale čitelné. *Sofia Nordinová* a potom telefonní číslo.

„Je to někdo, kdo pracuje s tátou?“

„To si nemyslím. Bylo po třetí hodině ráno, když mi volala. Pravděpodobně je to jen někdo, kdo měl službu.“

„Nikdo z jeho oddělení se ti neozval?“

„Ne, nikdo kromě ní mi nevolal.“

Mari-Louise ukáže na číslo v bločku.

„Zkusím tam zavolat,“ řekne Elias.

Vytuká číslo na svém mobilu, netrpělivě poslouchá vy-
zvánění.

„Sofia Nordinová,“ řekne ospalý hlas.

„No, dobré ráno, tady je Elias Ferreira Krantz, syn An-
derse Krantze.“

„Á, dobré ráno. Musím začít...“

„Víte už něco víc o tátovi? Už ho našli?“

„Omlouvám se, ale budu vám muset zavolat.“

„Aha? A kdy?“

„Ne, totiž, já vám musím zavolat zpět. Z důvodu ochrany
osobních údajů.“

Trvá mu to jeden celý nádech a výdech, než pochopí, co
má Sofia Nordinová na mysli.

„Moje číslo se vám snad nezobrazuje?“

„Omlouvám se, ale to jsou naše postupy.“

„Dobře, tak já zavěším.“

Elias ukončí hovor. Mari-Louise se na něj tázavě podívá.

„Musí mi zavolat zpět.“

Nezdá se, že by jí to tím nějak ujasnil.

„Aby si byli jistí, že...“

Mobil se mu rozezvoní v ruce. Elias se posadí na stoličku
mezi stolkem a vysokou komorou, bloček připravený na
klíně, kdyby bylo třeba si něco poznamenat.

„Ano, tady Elias.“

„Dobrý den,“ řekne přehnaně přátelský hlas.

Ten nepatří Sofii Nordinové.

„Tady je Rebecka Holmgrenová z deníku Expressen. Ho-
vořím s Eliasem Ferreirou Krantzem?“

Ylva leží na posteli a na nohou má své červené tenisky. Netroufá si je sundat, musí být připravena se kdykoliv rozběhnout dolů po požárním schodišti, až se rozezvučí alarm. Zírá nahoru na strop, v protějším rohu pokoje je detektor kouře, do dlaní ji píchá brokátový vzor přehození postele. Od výbuchu v hotelu Europe uběhlo dvanáct hodin. Malou chvíli spala. Zdrímala si. Na jak dlouho? Dvě tři hodiny?

Její myšlenky jsou kvůli nedostatku spánku nejasné.

Proč šel Anders dolů na recepci?

Co se stalo, když vybuchla ta bomba? Jak blízko se nacházel?

Naděje, že tam vůbec nebyl, byl stále ve svém pokoji nebo ve výtahu na cestě nahoru, už se vzdala.

Jeho žebra mezi jejími prsty. Aktovka na psacím stole.
Jdi už.

Prudce se posadí, aby zahrnala představy. S povzdechem si přejede dlaněmi po stehnech tam a zpět. Nemůže dělat nic, zavřená v pokoji bez kontaktu s okolním světem, s porouchanou telefonní linkou, nebo spíš odpojenou, bez mobilu, který jí zabavili. Snažila se připojit k internetu přes počítač, ale nedostala se dál než na hotelový intranet s informacemi o snídani, pokojové službě a wellness oddělení v suterénu.

Ozve se klepání na dveře. Tři rychlá, ne příliš silná zaklepání. Ona vstane z postele, je si jistá, že sem opět někdo vpadne, aniž by stihla odpovědět, ale když dojde ke kukátku, jsou dveře stále zavřené. Odsune mosaznou krytku a vykukne na chodbu.

Stojí tam muž v tmavě modré uniformě.